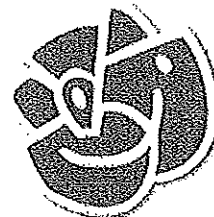


22.

|                                                     |              |
|-----------------------------------------------------|--------------|
| STOCKHOLMS STAD<br>Kommunstyrelsen<br>Registraturet |              |
| Ink.                                                | 2012-04-23   |
| Dnr.                                                | 326-661/2012 |
| Till:                                               | L. VII       |



**Motion av Tomas Rudin, Emilia Bjuggren och Kaj Nordquist (samtliga S) om stadsdelarnas ansvar för funktionsnedsattas fritid och idrottsmöjligheter**

Stockholm stad har som ambition att bli världens mest tillgängliga stad. Vi har en bit kvar men ambitionen är hög och det är bra. Förutom tillgänglighetsfrågor är funktionsnedsattas möjligheter till ett jämlikt medborgarskap också en fråga om att staden aktivt skapar förutsättningar för ett aktivt liv för funktionsnedsatta. Vi har i stadens regi flera goda exempel. Friluftsbad för funktionsnedsatta i Stora Sköndal, Beckomberga idrottshall, inomhusbad och så vidare.

I förhållande till antalet funktionsnedsatta i staden är utbudet trots allt begränsat och bör byggas ut ytterligare. Idrottsföreningar av människor med funktionsnedsättningar gör mycket viktiga insatser för att möjliggöra ett aktivt fritidsliv. Handikappidrotten växer och Stockholm har flera framstående idrottsutövare som är förebilder för nya utövare. Ett faktum är dock att antalet tillgängliga platser för idrottsutövande ännu inte nått fullgod kvalitet i stadens anläggningar, vilket även gäller den utrustning som behövs för att utöva handikappidrott.

Utrustningen är mycket dyr i förhållande till andra sporters vilket helt naturligt är en följd av att det är färre utövare och att det därför inte finns en större marknad för dessa produkter. Individuell utrustning för idrott omfattas inte heller av bistånd eller assistansstöd så investeringar för dessa idrotter görs av enskilda utövare eller av idrottsföreningarna själva. Ett exempel är den starkt växande sporten el-hockey som vänder sig till gravt funktionsnedsatta och är en slags innebandy med hjälp av snabba rullstolar med ett klubb-blad monterat i fören. Sporten växer snabbt i världen och spås bli en av de större handikappsporterna inom några år. En sådan el-hockeystol kostar cirka 75.000 kronor och kräver ett löpande underhåll. Stockholms handikappförbund har idag fem stycken sådana stolar och sporten spelas i lag om tre personer i vardera lag. Idag kan inte handikappförbundet visa upp denna sport på prova-på dagar av hänsyn till att efterfrågan är så stor att det är orimligt för alla som vill att dela på fem stolar.

Ett annat mindre kostsamt exempel är sporter för personer med synnedsättning, såsom Show-down som spelas på ett slags bord med ögonbindel. Spelet påminner om pingpong. Fast spelarna identifierar bollens rörelser med hörseln och inte genom synen. Borden är stora, men få i staden. Tillgången till bord avgör möjligheten för utövare över staden att spela. Sporten begränsas därmed av utbudet men skulle kunna växa även bland medborgare utan funktionsnedsättning om sådana bord fanns på skolor och fritidsgårdar.

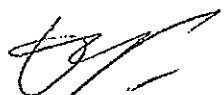
I båda dessa exempel är tillgången till utrustning en hämmande faktor. Om staden köpte in utrustning i alla stadsdelar skulle utbudet av möjligheter växa, fler skulle kunna utöva idrotterna och det allmänna intresset skulle växa för handikappidrott. Om varje stadsdel köpte in varsin el-hockeystol skulle antalet tillgängliga stolar i staden tredubblas och turneringar skulle kunna anordnas med flera tremannalag.

Mot bakgrund av ovanstående vill vi föreslå:

Att stadsdelarna ges i uppdrag att investera i utrustning såsom t ex el-hockeystolar och Showdown-bord för att öka möjligheterna för funktionsnedsatta att utöva idrott i hela staden.



Tomas Rudin (S)



Emilia Bjuggren (S)



Kaj Nordquist (S)